ce soluţie omenească, înţelegătoare, preferând împărţeala strâmbă, dreptei judecăţi.

Sub acest raport, românul nu se agaţă, ca alţii, cu disperare, de rezultatele faptei sale. „Fă binele şi dă-l pe apă!”, zice un proverb. Pentru că ceea ce-l face să făptuiască nu este sentimentul că rezultatul atârnă de faptă, ci nevoia de a se pune în regulă cu rânduiala lucrurilor, nevoia de a-şi împlini rostul, răspunzând chemării ce i se face, nevoia de a fi în rând. De aceea îl vom vedea făptuind, chiar în cele mai absurde circumstanţe, şi stăruind a făptui, chiar atunci când considerarea raţională a împrejurărilor faptei lui l-ar îndreptăţi poate să deznădăjduiască. Şi ce-l mai face să făptuiască uneori, în sfârşit, cum vom vedea, e împrejurarea că nu are încotro!

Două lucruri decurg de aci:

– unul e lipsa sentimentului de gravitate a existenţei, uşurinţa în faţa vieţii;

– altul, lipsa de teamă în faţa morţii.

6. Uşurinţa în faţa vieţii

Starea normală a românului e lipsită de sentimentul gravităţii existenţei. Existenţa